

§

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У
БЕОГРАДУ
Гж. бр. 9376/18
13.06.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Зорана Хацића, председника већа, Маје Чогурић и Радмиле Ђурић, чланова већа, у парници тужиоца АА, чији је пуномоћник адвокат АБ, против тужене Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво, Београд, ул. Немањина бр. 26, ради накнаде штете, одлучујући о жалби тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду П. бр. 4261/17 од 25.06.2018. године, у седници већа одржаној дана 13.06.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужиоца и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Вишег суда у Београду П. бр. 4261/17 од 25.06.2018. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П. бр. 4261/17 од 25.06.2018. године ставом првим изреке одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да му на име накнаде материјалне штете исплати износ од 12.089.792,46 динара, са законском затезном каматом почев од 06.07.2015. године до исплате. Ставом другим изреке обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 37.500,00 динара, у року од 15 дана од дана достављања преписа пресуде.

Против наведене пресуде тужилац је благовремено изјавио жалбу побијајући је у целини, из свих законом прописаних жалбених разлога.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 386 у вези члана 402 ЗПП ("Сл.

гласник РС”, бр. 72/11, 49/13 - одлука Уставног суда, 74/13 - одлука Уставног суда, 55/14 и 87/18), Апелациони суд је нашао да је жалба тужиоца неоснована.

У спроведеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка предвиђене чланом 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7. и 9. Закона о парничном поступку на које другостепени суд пази по службеној дужности, а због којих би се ожалбена одлука морала укинути.

Супротно жалбеним наводима тужиоца првостепена пресуда не садржи ни битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 ЗПП, пошто нема недостатака због којих се не би могла испитати. Изрека пресуда је разумљива, не противречи ни сама себи ни разлозима који су наведени у погледу свих битних чињеница на јасан и непротивречан начин, а недвосмислено произлазе из изведених доказа и целокупног стања у списима.

Супротно жалбеним наводима тужиоца, првостепени суд није учинио ни битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374 став 1 у вези члана 8 ЗПП, имајући у виду да је одлука донета на основу савесне и брижљиве оцене сваког доказа засебно, свих доказа као целине и на основу резултата целокупног поступка.

Према чињеничном стању утврђеном у првостепеном поступку тужилац је дана 31.03.2014. године, закључио уговор о пружању правне помоћи и заступању са ХИ "АА", као властодавцем, на основу ког уговора је тужилац као пуномоћник преузео обавезу да пружа адвокатске услуге властодавцу кроз правне савете, консултације, заступања и одбране пред судовима и свим другим органима власти, док је се са друге стране властодавац обавезао да тужиоцу за то плаћа паушално месечну накнаду у износу од 2.000,00 евра нето уз увећање за висину пореза на услуге у динарској противвредности по курсу важећем на дан плаћања сваког 01-ог до 10-ог у месецу за претходни месец, као и да му исплати износ досуђених и наплаћених трошкова по сваком предмету у износу који властодавац реализује уз умањење за износ материјалних трошкова које у току поступка сносио сам властодавац и који припадају властодавцу. Уговор је закључен на неодређено време, са почетком важења од 01.04.2004. године.

Властодавац по основу наведеног уговора ХИ "АА", било је друштвено предузеће, а "АА1" д.о.о., био је купац 70% друштвеног капитала наведеног предузећа, на основу уговора о продаји друштвеног капитала методом јавног тендера који је закључен дана 13.01.2004. године. Агенција за приватизацију обавестила је предузеће ХИ "АА" и "АА1" д.о.о., дописом од 01.07.2005. године, да се уговор о продаји друштвеног капитала јавним тендером сматра раскинутим због неиспуњења истеком накнадно остављеног рока, због чега је Агенција у складу са одредбом члана 41а став 2 Закона о приватизацији ("Службени гласник РС", бр. 38/2001, са каснијим изменама и допунама), донела одлуку о преносу капитала Предузећа ХИ "АА", Акцијском фонду.

Тужилац АА, по основу уговора о пружању правне помоћи и заступању, предузимао је пружање адвокатских услуга ХИ "АА" а.д., закључно са јулом 2006. године, али како му накнада није исплаћена, тужилац је покренуо парнични поступак који је ончан доношењем пресуде Основног суда у Крушевцу П. бр. 884/12 од

13.02.2014. године, којим је усвојен његов захтев и обавезан тужени ХИ “АА” а.д., да тужиоцу на име дуга исплати износ од 4.914.652,80 динара, са законском затезном каматом почев од 01.08.2006. године до исплате, као и да му на име трошкова парничног поступка исплати износ од 1.064.834,00 динара. Ова пресуда потврђена је пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж.бр. 3567/16 од 13.12.2016. године.

Одлуком о реструктурирању од 22.04.2010. године, Агенција за приватизацију покренула је реструктурирање субјекта приватизације ХИ “АА” а.д. Крушевац и одлучила да се поступак спроведе статусним променама, променама правне форме, променама о унутрашњој организацији, отписом главнице дуга, припадајућих камата или других потраживања, у целини или делимично, отпуштањем дуга у целини или делимично ради намирења поверилаца из средстава остварених од капитала субјекта приватизације и другим променама које се односе на субјект приватизације, а којом омогућавају продају његовог капитала и имовине. Истовремено су позвани државни повериоци, као и остали повериоци да у складу са чланом 20 став 4 Закона о приватизацији пријаве потраживање. Обавештење повериоцима субјекта приватизације у реструктурирању Агенција за приватизацију упутила је и дана 16.05.2014. године, да у складу са чланом 2 Закона о измени Закона о приватизацији који је ступио на снагу 13.05.2014. године, у року од 30 дана од дана ступања на снагу Закона, Агенцији за приватизацију доставе захтеве за исплату потраживања са решењем о извршењу, извршном исправом и другим документима којима доказује своје потраживање према субјекту приватизације у реструктурирању, ради евидентирања потраживања, што је тужилац учинио достављањем захтева Агенцији за приватизацију 11.06.2014. године у прилогу којег је доставио неправноснажну пресуду Основног суда у Крушевцу од 13.02.2014. године. Над Хемијском индустријом “АА” а.д. отворен је поступак стечаја решењем Привредног суда у Краљеву Ст.бр. 23/15 од 06.07.2015. године и истовремено за стечајног управника именована је Агенција за приватизацију. Тужилац је пријавио своје потраживање које има према Хемијској индустрији “АА” а.д. Крушевац у стечају, стечајном управнику који га је обавестио 16.11.2015. године да у односу на његово пријављено потраживање од 13.439.801,70 динара, оспорава износ од 347.760,00 динара, а не оспорава износ од 13.092.041,70 динара. Према неоспореним наводима тужиоца, у стечајном поступку тужиоцу је исплаћен износ од 1.002.249,24 динара дана 03.07.2017. године.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, супротно жалбеним наводима тужиоца, правилно је првостепени суд нашао да је тужбени захтев тужиоца неоснован.

Тужилац је у тужби навео да потражује материјалну штету која представља разлику између признатог износа потраживања од 13.092.041,70 динара и исплаћеног износа од 1.002.249,24 динара, која штета је према његовим наводима настала неправилним, односно незаконитим радом органа тужене. У наводима тужбе и током поступка тужилац је тврдио да је након раскида уговора о продаји друштвеног капитала 01.07.2005. године његов дужник економски пропадао због лошег управљања од стране Акцијског фонда (органа тужене), а за своје наводе у току поступка није доставио ниједан доказ. Сама чињеница да је над његовим дужником покренут стечајни поступак, није сама по себи довољна да би се извео закључак да је до стечаја дошло због неправилног или незаконитог рада органа тужене. У том смислу, тужилац је био дужан да конкретно наведе које одлуке су погрешно донете од стране органа тужене,

каква је била последица тих одлука, те да докаже да би он своје утврђено потраживање у целости наплатио да штетних одлука није било. Како тужилац није доказао да су Акцијски фонд или Агенција за приватизацију предузимали неке незаконите радње умањења имовине његовог дужника, због којих радњи он није могао да намири своје потраживање у целости или макар делимично, у износу већем од оног који је намирио у стечајном поступку, то правилно суд налази да тужилац није доказао основаност потраживања.

Одлука о реструктурирању од 22.04.2010. године, супротно жалбеним наводима тужиоца, донета је како би се омогућило свим повериоцима да се намире из средстава остварених од капитала субјекта приватизације, те су у том смислу и предложене промене које су се односиле на субјекта приватизације, а које су требале да омогуће продају његовог капитала и имовине. Из наведеног следи, да је циљ реструктурирања био да се омогући повериоцима да наплате своја доспела потраживања, а на тужиоцу је био терет доказивања у смислу члана 228 и 231 ЗПП да је у самом поступку реструктурирања било неправилног или незаконитог рада, услед којег је тужилац онемогућен да своје потраживање наплати. Из наведених разлога, правилно првостепени суд налази да тврдња тужиоца да су органи тужене распродали имовину ХИ “АА” а.д. Крушевац, што је убрзало његову економско пропадање и довело до њене неликвидности остала недоказана, све имајући у виду да су одлуке Агенције за приватизацију доношене у складу са тада важећим Законом о приватизацији (“Сл. гласник РС”, бр. 38/2001, са каснијим изменама и допунама), па поступање органа тужене које је у складу са Законом, не може да представља неправилан и незаконит рад у смислу члана 172 Закона о облигационим односима.

Жалбени навод тужиоца да је уговор о продаји друштвеног капитала од 13.01.2004. године, раскинут ретроактивном применом члана 41а став 2 Закона о приватизацији (“Сл. гласник РС”, 45/2005 од 31.05.2005. године, ступио на снагу 08.06.2005. године), је основан, али није од утицаја на другачију одлуку суда, с обзиром да је и члан 41а Закона о приватизацији (“Сл. гласник РС”, 18/2003 од 28.02.2003. године, ступио на снагу 10.03.2003. године), који је важио у време закључења уговора, предвиђао могућност раскида уговора због неиспуњења (неплаћање рате уговорене цене у уговореном року). Независно од наведеног, тужилац у току поступка није тврдио и у том смислу предлагао доказе да би друштво које је купило ХИ “АА” ад Крушевац (“АА1” доо), боље пословало и доносило одлуке од органа тужене, већ је тврдња тужиоца, која је у поступку остала недоказана, била да су га органи тужене који су управљали имовином његовог дужника лошим пословним одлукама (лоша организација имовине и лоше управљање, продаја имовине којим је неосновано намирен само један поверилац), онемогућили да своје утврђено потраживање наплати.

Супротно жалбеним наводима тужиоца, правилно је првостепени суд приликом доношења одлуке имао у виду пресуду Европског суда за људска права у Стразбуру од 14.03.2017. године у предмету “Техноградња” д.о.о., против Србије (представка бр. 35081/10 и 68117/13), када је нашао да чињенице које је суд разматрао у том поступку, нису идентичне чињеницама изнетим од стране тужиоца у овој парници, с обзиром да је у том поступку суд нашао да је дошло до повреде члана 6 став 1 Конвенције и члана 1 Протокола 1 у вези са неизвршавањем правноснажних одлука домаћих судова, с

образложењем да предузеће – дужник није могло “истовремено бити подвргнуто стечајном и извршном поступку”. Тужилац, према сопственим наводима, није ни покретао извршни поступак, нити је могао да га покрене јер је водио парнични поступак који је правноснажно окончан доношењем пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж. бр. 3567/16 од 13.12.2016. године, па се на њега наведена пресуда и став изражен у њој не може применити.

Неосновани су жалбени наводи тужиоца да је доношењем одлуке којим је одбијен његов захтев за накнаду штете повређено његово право на правично суђење, право на мирно уживање имовине и право на делотворни правни лек (члан 6 став 1, члан 1 Протокола број 1 и члан 13 Конвенције за заштиту људских права и основних слобода), с обзиром да је тужиоцу у првостепеном поступку, током одлучивања о његовим грађанским правима, дата могућност да пред независним и непристрасним судом, образованим на основу закона, у оквиру правичне и јавне расправе, у разумном року, изнесе своје тврдње и приложи доказе да је неправилним или незаконитим радом органе тужене претрпео штету. Тужилац није лишен права на делотворни правни лек, имајући у виду да је против одлуке Вишег суда у Београду дозвољена жалба (које право је тужилац искористио), као и да је против одлуке Апелационог суда дозвољена ревизија. Такође, тужилац није лишен права на мирно уживање имовине, с обзиром да тужилац у току поступка није доказао да су одлуке о реструктурирању и стечају његовог дужника донете супротно прописима који су важили у време њиховог доношења, нити је доказао да је његова имовина умањена (спречено њено увећање), радњама које су супротно закону предузете од стране органа тужене.

Чињеница на коју се указује у жалби да је у поступку пред Основним судом у Крушевцу П. бр. 884/12, тужиоцу утврђена повреда права на суђење у разумном року (решење Врховног касационог суда Р4 г 25/2015 од 01.04.2015. године), није од значаја за овај поступак, с обзиром да тужилац не тражи накнаду имовинске штете изазване повредом права на суђење у разумном року, већ захтева штету насталу као последица погрешних одлука органа тужене у вези управљања имовином његовог дужника.

Правилна је и одлука о трошковима поступка садржана у ставу другом изреке првостепене пресуде, будући да је донета правилном применом одредаба члана 153, 154 и 163 ЗПП, имајући у виду успех странака у спору.

Приликом одлучивања о законитости и правилности првостепене пресуде, другостепени суд је ценио и остале жалбене наводе, али их није посебно образго сагласно одредби члана 396 ЗПП, с обзиром да не могу довести до другачије одлуке у овој правној ствари.

На основу изложеног, Апелациони суд у Београду је одбио као неосновану жалбу тужиоца и потврдио првостепену пресуду, на основу члана 390 Закона о парничном поступку, одлучивши као у ставу првом изреке ове пресуде.

Одлуку као у ставу другом изреке, Апелациони суд у Београду је донео на основу члана 165 у вези члана 153 ЗПП, имајући у виду да тужилац није успео у поступку по жалби, из ког разлога је захтев да му се накнаде трошкови другостепеног поступка, одбијен као неоснован.

**Председник већа-судија
Зоран Хаџић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић